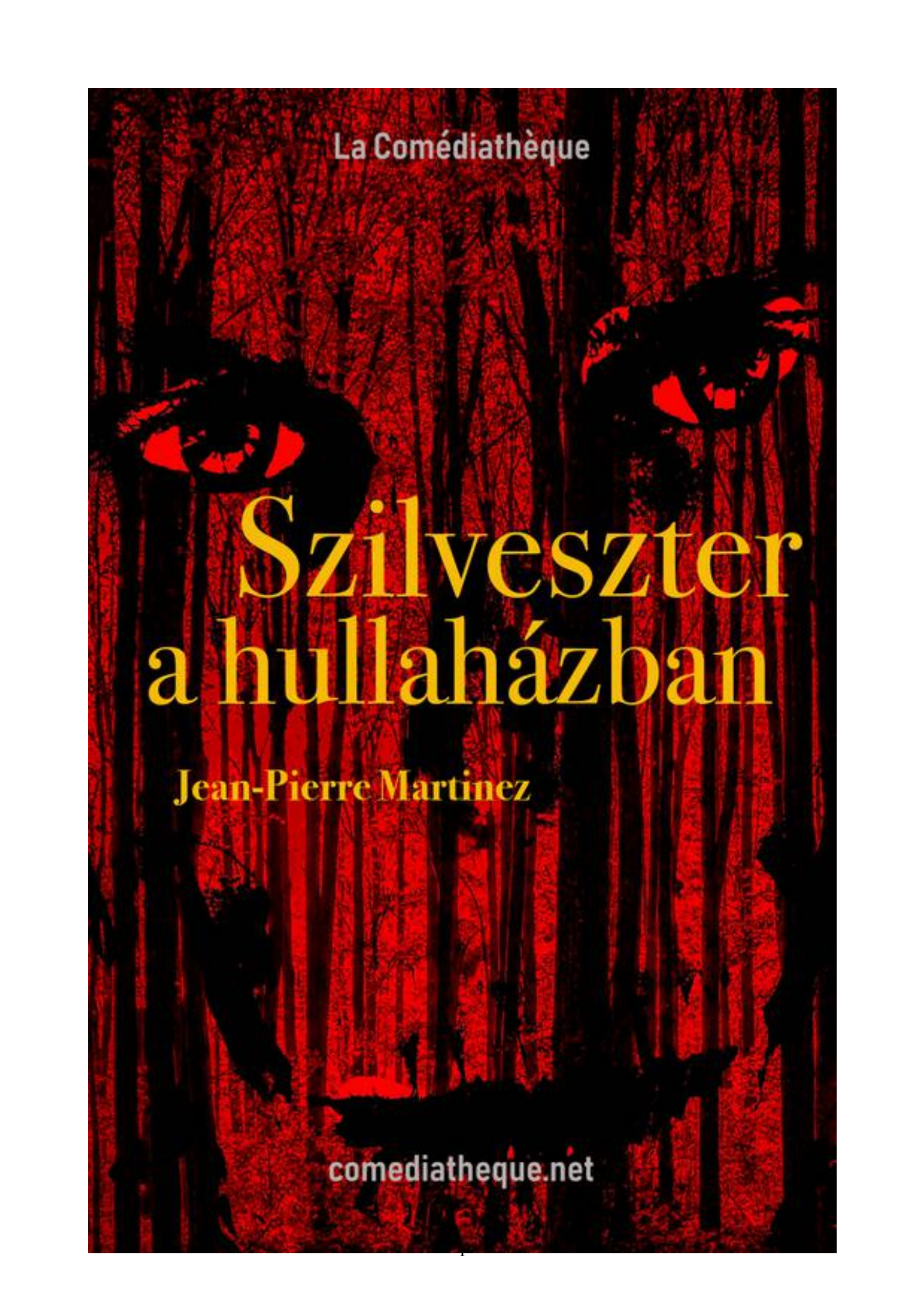

La Comédiathèque

Szilveszter a hullaházban

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.

Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.

Kapcsolat:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Szilveszter a hullaházban

Jean-Pierre Martinez

A szerző fordítása

Szilveszter éjszakáján egy férfi ügyel az Igazságügyi Orvostani Intézetben. Egy órával éjfél előtt egy nő bukkan fel előtte, mindössze egy lepedőbe burkolózva. Nem tudja, ki ő, és azt sem, honnan jött. A hullaházi szilveszter, amely halálosan unalmasnak ígérkezett, végül meglepetések egész sorát tartogatja... Fiókos komédia – még hozzá hullaházi fiókokkal –, abszurd romantikával és jó adag fekete humorral.

Szereplők

Férfi

Nő

© La Comédiathèque

Egy helyiség, benne csupán egy íróasztal és két szék. Az asztalon ósdi számítógép és régi telefon. Az asztal fölött tábla: „Igazságügyi Orvostani Intézet – Ügyelet”. Az asztal mellett szerényen feldíszített karácsonyfa. Egy férfi ül az asztal mögött. Alszik. Megszólal a telefon; összerезzenve felébred.

Férfi – Igazságügyi Orvostani Intézet, tessék? Á, anya, te vagy az... Nem, nem, én... dolgoztam. Nyugi, nem éppen egy malacot darabolok... És újévre sem akarok munkát hazavinni... Figyelj, egyelőre elég csendes az este. A szomszédaim nem túl zajosak. Igen, tudom, én is szívesebben lennék veletek szilveszterkor, de mit csináljak... Megint én vagyok ügyeletben... Ahogy karácsonykor is, igen. Annak, hogy én vagyok az egyetlen nőtlen boncmester az osztályon, nem csak előnyeik vannak. Biztos azt gondolják, úgy sincs jobb dolgom ünnepekkor... Igen, anya, már mondtad: ha akarnám, egy egész sor rendes lányt tudnál bemutatni nekem... Tudom, a hullaház ideális hely özvegyekkel ismerkedni, csak hát... közvetlenül azután, hogy azonosították a férjük holttestét, talán nem ez a legjobb pillanat meghívni őket egy italra... És csak azért mégsem fogok megnősülni, hogy szilveszterkor ne kelljen ügyeletet vállalnom! *(Mennydörgés hallatszik, egy pillanatra elsötétül a szín, villám fénye villan, majd visszatér a világítás.)* Úgy látszik, vihar lesz. Már majdnem telt házunk van... Érzem, hogy ma este még helyhiány miatt el kell utasítanunk embereket. Ünnepek alatt nálunk mindig nagy a forgalom. Rossz időben meg pláne... Az emberek hullarészegek. Féltreynelnek egy virslit vagy egy halszállkát. Vagy a pezsgősüveggel verik agyon a párjukat, amikor rajtakapják a legjobb barátjukkal. Vagy leesnek az erkélyről, miközben vissza akarják tenni a fényfüzért. Vagy hazafelé menet nekihajtanak egy fának... Szóval az év vége nálunk gyakran tömeges fogyással jár. Igen, anya, elhoztam a szilveszteri csomagot, amit készítettél. Hideg hús, igen... Legalább változatos lesz... Persze, én is gondolok majd rátok. Igen, vigyázok, nehogy megakadjon a torkomon egy halszállka. Na, mennem kell, anya... Én is puszillak benneteket. Jó, még beszélünk...

Leteszi a kagylót. Kinyit egy fiókot, felszippan egy csík kokaint.

Férfi – Hú... Ez még egy halottat is felébresztene...

Újabb mennydörgés. A fény megint kialszik, de ezúttal nem gyullad vissza. További villámlások.

Férfi – A francba... Ha nem jön vissza gyorsan az áram, megszakad a hűtőlánc, és megromlik a hús. Biztos lecsapta a biztosítékokat. De hol a fenében van a kapcsolószekrény? Előbb legalább a zseblámpát találnám meg...

Tapogatózva kimegy a sötétben. Baljós zene. A félhomályban megjelenik egy nő, lepedőbe burkolva, mintha szemfedő lenne rajta. Zavartnak tűnik. Körbejárja a színpadot, majd leül az íróasztalhoz arra a székre, ahol az imént az ügyeletes boncmester ült. A férfi visszatér bekapcsolt zseblámpával, de nem veszi észre.

Férfi – Ez egy rémálom... Hol van ez a rohadt biztosítéktábla...? Nem igaz... Mindjárt én is kivágom a biztosítékokat... *(Ő is körbejárja a színpadot anélkül, hogy észrevenné a nőt, majd egy pillanatra eltűnik a kulisszák mögött.)* Á, megvan! Na... igen, tényleg ez az... Leoldott... Jó, lehetne rosszabb is... Csak vissza kell kapcsolni... *(Visszatér a fény.)* És lőn világosság!

Elégedett mosollyal jön vissza, de a mosoly ráfagy az arcára, amikor meglátja a helyén ülő kísérteties nőt. Összerезzen.

Férfi – Maga meg mi a fenét keres itt? Megőrült? Majdnem szívrohamot kaptam!

Nő – Nagyon sajnálom...

Férfi – Szilveszter éjjel meghalni egy hullaházban... valljuk be, elég ostoba halál lenne.

Nő – Hullaház...?

Férfi – Mi ez a szerelés? Most kelt ki az ágyból?

Mintha csak most venné észre, hogy mindössze egy lepedő van rajta.

Nő – Tényleg... Igaza van...

Férfi – Szellemnek öltözött? Jelmezbálba készül?

Nő – Nem hiszem...

Férfi – De hát akkor kicsoda maga?

Nő – Én... nem tudom...

Férfi – Nem tudja?

Nő – Nem. Fogalmam sincs.

Férfi – Akárki is maga, itt semmi keresnivalója. Kérem, menjen ki.

Nő – Menjek ki? Hová?

Férfi – Hová? Mit tudom én. Menjen vissza oda, ahonnan jött, kezdetnek az is megteszi.

Nő – Szívesen, de... nem tudom, honnan jöttem.

Férfi – Nem tudja, ki maga, nem tudja, honnan jött... De azt csak tudja, hol van, nem?

Nő – Nem. Hol vagyunk?

Férfi – Az Igazságügyi Orvostani Intézet ügyeletén, kedves asszonyom. *(A táblára mutat.)* Látja, oda van írva. Ha a sürgősségit keresi, rossz szinten jár.

Nő – A sürgősségit? Nem, nem azt keresem.

Férfi – Nem tűnik egészen beszámíthatónak... Túl sokat ivott? Még tizenegy sincs. Szilveszter másnapján az ilyen állapotú emberekkel inkább hajnali hat körül szoktunk találkozni.

Nő – Ja, hogy szilveszter van?

Férfi – Mindegy, itt akkor sem maradhat.

Nő – Szomjas vagyok.

Férfi – Hát igen... Olyan sápadt, mint a halál. Jól van?

Nő – Jól... csak szomjas vagyok.

Férfi – Hozok egy pohár vizet, aztán szépen elmegy... Addig viszont ne mozduljon, jó? Mert ez itt kicsit olyan, mint Kékszakáll vára. Vannak ajtók... és fiókok, amelyeket jobb nem kinyitni.

Nő – Nincs véletlenül egy tükre?

Férfi – Tükör?

Nő – Igen.

Férfi – Valahol biztos akad. *(Több fiókot kinyit.)* Régen a hullaházakban tükröt tartottak az ember szája elé, hogy biztosan nem lélegzik-e. Néha még ma is jól jön...

Az utolsó fiókból elővesz egy tükröt, és átnyújtja neki.

Nő – Köszönöm.

Férfi – De mielőtt szépítkezni kezd, talán jobb lenne felöltöznie...

Kimegy. A nő belenéz a tükörbe, és láthatóan nem ismeri fel magát. Feláll, kábultan körbejárja a színpadot. Megszólal a telefon. Felveszi.

Nő – Halló...? Jó estét... Igen, jó helyet hívott, ez a... *(Az asztal fölötti táblára néz.)* Igazságügyi Orvostani Intézet. Nem, nem én vagyok az ügyeletes boncmester... legalábbis nem hiszem... A fia? Nem tudom. Az előbb kiment, azt hiszem. Rendben... Átadom neki... Igen, magának is boldog új évet. Viszonthallásra...

Leteszi. A férfi visszatér egy pohár vízzel, és átnyújtja neki.

Férfi – Tessék...

Nő – Köszönöm.

Egy hajtasra kiissza. A férfi aggodalmasan figyel, továbbra is óvatosan.

Férfi – Jobban van?

Nő – Igen... *(Ránéz.)* És maga?

Férfi – Én?

Nő – Maga is elég zaklatottnak tűnik.

Férfi – Nem, nem, semmi baj...

Nő – Ja igen, csörgött a telefon...

Férfi – És?

Nő – Vissza kell majd hívnia az édesanyját.

Férfi – Maga felvette?

Nő – Igen... Nem kellett volna? Elnézést... Csörgött... felvettem... reflexből.

Férfi – Ez itt hullaház. Magának nem kéne telefonokat fogadnia.

Nő – Az édesanyja volt...

Férfi – Igen, erre rájöttem.

Nő – Kicsit... idegesnek látszik. Mi a baj?

Férfi – Maga beront ide viharban, sötétben, egy lepedőbe csavarva... Egy hullaházban vagyunk... és maga kérdezi, mi a baj?

Nő – Tényleg nagyon zavarban vagyok...

Férfi – Zavarban... hát azt elhiszem.

Nő – Talán jobb lenne, ha elmennék...

Indulna kifelé, de a férfi visszatartja.

Férfi – Várjon... Bocsásson meg... Igaza van. Nem kéne így felkapnom a vizet.

Nő – Nem tudom, mi történik velem... *(Látva a férfi tanácstalan arcát.)* Mondani akar valamit, ugye?

Férfi – Hát... pont az a baj, hogy ezt nem könnyű kimondani...

Nő – Hallgatom...

Férfi – Amikor a vízért mentem, átmentem a hűtőkamrán... Tudja, ahol a...

Nő – És?

Férfi – Az egyik fiók nyitva van... A 99-es. És üres.

Nő – Üres...

Férfi – Üres. *(Szünet.)* Véletlenül nem abból mászott ki?

Csend.

Nő – Azt akarja mondani... hogy halott lennék?

Férfi – Nem tudom... Ez csak egy feltételezés. Eltűnt egy holttest... Maga rögtön utána megjelenik... lepedőbe burkolva. Semmire sem emlékszik... Próbálja magát az én helyembe képzelni.

Nő – Jelenleg sokkal szívesebben lennék a maga helyében, mint a sajátomban, higgye el.

Férfi – Igen, persze.

Nő – Akkor meghaltam... és visszatértem az életbe?

Férfi – Próbálom megérteni.

Nő – Szerinte ez lehetséges?

Férfi – Elméletileg nem.

Nő – De történt már ilyen?

Férfi – Tudtommal a Biblián kívül nem. Bár ki tudja... Az ember annyi mindent lát. Mindenesetre ebben a hullaházban még nem láttam ilyet.

Nő – Biztos benne?

Férfi – Higgye el, sok embert láttam már ide lábbal előre beérkezni, de még egyik sem távozott a saját lábán.

Nő – Akkor?

Férfi – Nem, ez nem lehet...

Nő – De...?

Férfi – De a 99-es fiók lakója akkor is hiányzik.

Nő – Mindegyiküket ismeri?

Férfi – Kiket?

Nő – A... lakóit.

Férfi – Személyesen nem. De amikor nincs jobb dolgom, néha belenézek az aktáikba. Néha hírességek is kerülnek hozzánk, tudja...

Nő – Igen... Előbb-utóbb mindenki a hullaházban köt ki.

Férfi – Az ritkább, hogy valaki innen máshová távozzon, mint a temetőbe...

Szünet.

Nő – És ha más halottak is felébrednének?

Férfi – Maga tényleg tönkre akarja tenni a szilveszteremet... Ugye ez nem valami tréfa?

Nő – Tréfa?

Férfi – Kórházi körökben megszoktuk a morbid tréfákat. Orvosi fekete humornak hívják. Bevallom, ez különösen jól sikerült lenne... ha tényleg tréfa.

Nő – Nem tréfa, higgye el. *(Szünet.)* Hisz a szellemekben?

Férfi – Ha hinnék bennük, maga szerint ezt a szakmát választottam volna? Már ha ezt választásnak lehet nevezni... Nehogy azt higgye, hogy hivatásból csinálom.

Nő – Akkor lehet, hogy... élőhalott vagyok. Zombi...

Férfi – Élőhalott vagy zombi... nem is tudom, melyik hangzik rosszabbul.

Nő – Ne féljen... Nem akarok rosszat magának. Inkább segítségre lenne szükségem.

Férfi – Ezt a lepedőt leszámítva nem nagyon néz ki szellemnek. *(Közelebb lép.)* Megengedi?

Megfogja a kezét. A nő ösztönösen hátrahőköl.

Nő – Mit csinál?

Megtapintja a pulzusát.

Férfi – Hideg a keze. Nem csoda, ha most jött ki a hűtőből. De a pulzusa normális. Nem, maga biztosan nem szellem.

Nő – Akkor mi vagyok?

Férfi – Nem tudom.

Nő – Ha ez valódi feltámadás lenne... az kész csoda.

Férfi – A legtöbb csoda mögött diagnosztikai tévedés van, tudja. Máriapócson is főleg a képzelt betegek gyógyulnak meg.

Nő – Nem biztos, hogy értem...

Férfi – Lehet, hogy halottnak nyilvánították, pedig még élt.

Nő – Ilyen előfordul?

Férfi – Nem kellene, hogy előforduljon, de igen, gondolom, megesett már.

Nő – Ettől még nem értem, miért nem emlékszem semmire... Mi van, ha egyszerűen megőrültem?

Férfi – Vagy én hallucinálok.

Nő – Maga?

Férfi – Lehet, hogy csak képzelem az egészet, és semmi sem valós. *(Szünet.)* Csípjen meg!

Nő – Tessék?

Férfi – Csípjen meg! Ha alszom, felébredek, és vége ennek a rémálomnak.

Nő – Jó...

Megcsípi.

Férfi – Jaj!

Nő – Na?

Férfi – Úgy tűnik, nem rémálom.

Nő – Vagy azt álmodja, hogy megcsípem.

Férfi – Igen, sajnos ez is lehetséges. És tényleg semmire sem emlékszik?

Nő – Semmire...

Férfi – Beszélni azért nem felejtett el... Valamire csak emlékeznie kell. Erőltesse meg magát. Koncentráljon. Mi az első kép, ami beugrik?

Láthatóan összpontosít.

Nő – Egy torta.

Férfi – Torta?

Nő – Születésnap tortája.

Férfi – Születésnap... A magáé?

Nő – Gondolom.

Férfi – Mi van ráírva a tortára?

Újra összpontosít.

Nő – Krisztina! Boldog születésnapot, Krisztina!

Férfi – És biztos benne, hogy ez a maga születésnapja?

Nő – Azt hiszem. Éppen elfújni készülök a gyertyákat.

Férfi – Hány gyertya van rajta?

Lehunytja a szemét, hogy jobban összpontosítson.

Nő – Három!

Férfi – Na igen... Ez nem visz túl közel a megoldáshoz.

Szünet.

Nő – Lehet, hogy amikor meghalunk, automatikus frissítés indul. Mindent elfelejtünk, hogy valaki másként születhessünk újjá. Mondjuk újszülöttként.

Férfi – És valami hiba csúszott a rendszerbe? Egyfajta bug?

Nő – És ahelyett, hogy más testben születnék újjá, ugyanebben ébredek fel...

Férfi – Úgy, hogy azért a hároméves koráig még emlékszik az előző életére.

Csend.

Nő – Tudja, ki az a nő?

Férfi – A 99-es...? Igen, benne van az aktában. De bizalmas adat.

Nő – Ha közben én vagyok az...

Férfi – Igaza van. Ha tényleg maga az, akkor aligha beszélhetünk orvosi titokról. *(Leül a számítógép elé, és gépelni kezd.)* Lássuk csak... 96, 97, 98... itt a 99.

Nő – És?

Férfi – Tényleg Krisztina a neve... Wagner Krisztina.

Nő – Mint a tortán!

Férfi – Mint a tortán, igen.

Nő – Mi van még? Talán segít visszanyerni az emlékezetemet...

Újra a képernyőt nézi.

Férfi – 1989-ben született... december 31-én.

Nő – Akkor... ma van a születésnapom!

Férfi – Boldog születésnapot, Krisztina. Sajnálom, tortával nem készültem...

Nő – Mi van még?

Férfi – Foglalkozása: pszichoterapeuta...

Nő – Pszichoterapeuta?

Férfi – Erre sem emlékszik?

Nő – Nem. És... férjnél vagyok?

Férfi – Igen... egy bizonyos Wagner Richárd felesége.

Nő – Wagner Richárd...

Férfi – Mond magának valamit?

Nő – Halványan...

Férfi – Elhunyt... tegnap.

Nő – És miben haltam meg?

Férfi – Halál oka... gyógyszermérgezés. Boncolás elrendelve.

Nő – Van fénykép?

Férfi – Igen... de előre szólok, nem túl kellemes látvány.

Nő – Ennyire rossz a kép?

Férfi – Halál után készült.

Nő – Azért mutassa...

A nő a számítógép képernyőjére pillant.

Férfi – Mondtam. Nem ez a legelőnyösebb fotó magáról.

Nő – Hát igen, nem vagyok valami jó színben.

Férfi – Tapasztalatból mondom: a halottak ritkán vannak jó színben...

Nő – Talán értesíteni kéne a családomat... A férjemet...

Férfi – Végül is... ezen a pár percen már nem múlik, ugye? Mert azért ez elég nagy sokk lesz nekik.

Nő – Az biztos.

Férfi – Nem tudom, vállalhatom-e, hogy én értesítem a hozzátartozóit. Előbb mindent ellenőrizni kellene. Biztosra menni. Nehogy hamis reményt adjunk nekik. Röviden: hivatalosan is hitelesíteni kellene a feltámadását.

Nő – Hitelesíteni? Mint egy csodát?

Férfi – Az igazságügyi orvosnak újra meg kellene vizsgálnia. És elismernie, hogy tévedett, hogy maga valójában nem volt halott. De tudja, milyenek az orvosok. Ha van valami, amit igazán utálnak, az az, hogy be kell ismerniük: tévedtek.

Nő – Hívja fel az igazságügyi orvost! Azonnal!

Férfi – Sajnos nincs meg a magánszáma. Ma éjjel én vagyok ügyeletben. Szilveszter van. Valahol biztos bulizik.

Nő – És vészhelyzetre nincs valami ügyeleti rendszer?

Férfi – Tudja, a hullaházban rendkívül ritkák a sürgős esetek...

Nő – Nem tudom... Legalább a rendőrséget értesíteni kellene, nem?

Férfi – Azt hinnék, rossz tréfa. Újév van, mindenki részeg. Én magam is tiltott szerekekkel próbáltam elviselhetőbbé tenni a gondolatot, hogy száz hullával szilveszterezem. Jobban örülnék, ha most nem tesztelnének...

Nő – Akkor mit csináljunk?

Férfi – Ha már idáig eljutottunk, reggelig igazán várhatunk. Hatkor jár le az ügyeitem... Szólok a váltásnak, és majd együtt kitaláljuk, mi legyen.

Nő – Sajnálom, hogy ennyi gondot okozok.

Férfi – A lényeg, hogy életben van. Bár ha tényleg visszatért a halálból, magának sem lesz egyszerű dolga...

Nő – Azt hittem, azzal, hogy kimásztam abból a fiókból, túl vagyok a nehezen.

Férfi – Higgye el, ez még csak a bajok kezdete. Ha egyszer valakit hivatalosan halottnak nyilvánítottak, és mindenki megbarátkozott a gondolattal...

Nő – Sajnos lehet, hogy igaza van.

Férfi – És akkor az adminisztrációról még nem is beszéltünk. Ha a hivatal egyszer eldöntötte valakiről, hogy meghalt, nem mindig könnyű meggyőzni az ellenkezőjéről.

Nő – Kezdem azt hinni, egyszerűbb lenne visszamászni a fiókomba.

Férfi – Hogy érzi magát?

Nő – Jól.

Férfi – Csak mert ha ragaszkodik hozzá, megvizsgáltathatom egy rezidenssel.

Nő – Maga boncmester, nem? Megvizsgált...

Férfi – Igen, de élőhalottakra nem szakosodtam.

Körülnéz.

Nő – Szóval itt dolgozik...

Férfi – Igen.

Nő – És... minden halott ide kerül az Igazságügyi Orvostani Intézetbe?

Férfi – Nem. Többnyire egyszerűen a kórházi halottasházba vagy a temetkezési szolgáltatóhoz kerülnek. Maga azért van itt, mert gyanús halálesetről van szó.

Nő – Gyanús?

Férfi – Úgy értem... nem tisztáztak a halál körülményei. Öngyilkosság... vagy emberölés.

Nő – Azt gondolja, valaki megmérgezhették?

Férfi – Ezt majd a nyomozás kideríti... a boncolás után.

Nő – Boncolás?

Férfi – Persze a maga esetében valószínűleg már nem lesz rá szükség.

Nő – Ki akarhatott volna megölni?

Férfi – Hát...

Nő – A férjem?

Férfi – Ezért gondolnám meg kétszer is, mielőtt értesítenénk. Ha netán ő jönne magáért a hullaházba...

Nő – Miért akarna a férjem megölni?

Férfi – Házastárs megölésére, sajnos, mindig akad indok...

Nő – Remélem, nem tapasztalatból beszél. Nős?

Férfi – Nem.

Nő – Ezzel a házasságról alkotott képpel nem is csodálom.

Férfi – Egyelőre az sem biztos, hogy gyilkosság történt. És ha igen, semmi sem bizonyítja, hogy a férje a tettes.

Nő – Akkor öngyilkosság? De miért?

Férfi – Ki tudja...

Nő – Mindjárt azt mondja, öngyilkosságra is mindig van ok... Maga nem egy született optimista.

Férfi – Ebben a szakmában az ember hajlamos mindent sötéten látni.

Nő – Pedig még a hullaházban is érhetik kellemes meglepetések. Én vagyok rá a bizonyíték.

Férfi – Maga viszont meglehetősen optimistának tűnik. Akkor talán az öngyilkosságot kizárhatjuk.

Nő – Tehát mégis gyilkosság...

Férfi – Valamire csak emlékszik az életéből, nem?

Nő – Csak nagyon homályos benyomásokra. Néha villanásokra. Mintha a tudatom a saját testem fölött lebegne...

Férfi – Húha... Én inkább a korábbi életéből vártam emlékeket. Ez már szabályos túlvilági élmény. Bár őszintén szólva elég hasonló ahhoz, amit akkor érzek, amikor elszívok egy füves cigit.

Nő – Arra mindenesetre nem emlékszem, hogy egy fehér szakállú öregúr várt volna a mennyország kapujában.

Férfi – És az utolsó pillanatok? Közvetlenül a halála előtt?

Nő – Semmi... Egyáltalán semmi.

Férfi – Pedig ha gyilkosság történt, az sokat segítene a rendőrségnek.

Nő – Gondolom, ritkán van alkalmuk kihallgatni egy gyilkosság áldozatát...

Férfi – Kár... Sok régi, megoldatlan ügyet gyorsan le lehetne zárni.

Nő – Sajnos semmire sem emlékszem a halálom körülményeiből... De az életemből sem. Furcsa mód inkább a születésemről vannak képeim. Mintha látnám magam az inkubátorban a szülészetén.

Férfi – Ha a karszalagjára írt névre is emlékezne, az már segítene.

Nő – Sajnos nem... És háromnaposan még olvasni sem tudtam.

Csend.

Férfi – Akár könyvet is írhatna róla.

Nő – Könyvet?

Férfi – A túlvilági utazásáról!

Nő – Mondtam, ezek csak homályos benyomások.

Férfi – Kicsit kiszínezhethné... Sokkal kevesebből is írnak könyvet. Van, aki négyszáz oldalon át meséli, hogyan fogyott le pár kilót egy csodadiétával. Egy halálközeli élményből biztos bestseller lenne.

Nő – Gondolja?

Férfi – Vagy egy színdarab...

Szünet.

Nő – Nem bírom tovább... Kimegyek innen.

Indulna kifelé, de a férfi visszatartja.

Férfi – Várjon...

Nő – Több mint egy napot töltöttem egy fiókban. Megfulladok itt. Nem enged ki egy kis levegőre?

Férfi – Nem tartom jó ötletnek.

Nő – Mi van, ha ez csak átmeneti? Lehet, hogy afféle zombi-Hamupipőke vagyok. Éjfélre kaptam kimenőt, és amikor az óra tizenkettőt üt, visszatérek a semmibe. Ezúttal végleg. Addig viszont inkább elmennék egy bálba, mint hogy a hullaházban üljek. Végül is szilveszter van, mindenki ünnepel. Csak találok egy bulit, ahová meghívó nélkül is beengednek.

Férfi – Szemfedőbe csavarva?

Nő – Jelmezbálok is vannak...

Férfi – A feltámadás valóban ritka. De semmi sem bizonyítja, hogy a magáé csak ideiglenes.

Nő – Még Jézus is csak negyven napig maradt. Egy egyszerű halandónak, mint én... Engedjen!

Újra indulna, de a férfi ismét visszatartja.

Férfi – Legyen észnél... Halottnak nyilvánították. Jogilag már nem létezik. Nincsenek jogai. A törvény és a társadalom szemében nincs többé. Olyan, mint egy újszülött, akit még meg sem kereszteltek.

Nő – Megkereszteltek?

Férfi – Anyakönyveztek, úgy értem. Ha egy szülészetén lennénk, én meg szülésznő volnék, kiengednék egy csecsemőt az utcára, mielőtt a szülei anyakönyveztették volna?

Nő – Egy csecsemőt...? Nem igazán értem, mire akar kilyukadni.

Férfi – Ha kimegy innen, semmiféle jogi védelem nem illeti meg.

Nő – Mitől féljek? Hogy másodszor is meghalok?

Férfi – Semmire sem emlékszik, nincs pénze. Könnyű préda lenne. Ha valaki megöli, akár észre sem veszik. Maga már hivatalosan halott. Itt van a halotti anyakönyvi kivonata...

Nő – Másrészt, ha már nem létezem, azt tehetek, amit akarok. Kirabolhatok egy bankot vagy... megölhetek valakit. Kezdhethném például magával.

Férfi – Inkább ne jussunk el idáig. Ha tényleg el akar menni, nem fogom feltartóztatni.

Nő – Csak vicceltem, nyugodjon meg.

Férfi – Lám, halottan is megmaradhat az ember humorérzéke.

Nő – Soha nem öltem meg senkit... legalábbis azt hiszem. Most, hogy halott vagyok, már igazán nem kezdeném el.

Férfi – Maradjon velem, kérem...

Nő – Rendben... Nem akarok még több bajt okozni magának.

Férfi – Köszönöm. Tényleg megkönnyebbültem.

Szünet.

Nő – De van egy olyan érzésem, nem csak az zavarta, hogy eltűnik az egyik lakója... Csak nem ragaszkodik máris hozzám?

Férfi – Ha reggelre hiányzik egy holttest, engem vesznek elő. És nehéz lesz megmagyaráznom, hogy a hulla a saját lábán meglépett szilveszterezni a városba. A végén még holttesttel való visszaéléssel vádolnak. Vagy valami rosszabbal.

Nő – Kinek jutna eszébe ellopni egy holttestet?

Férfi – Előfordult már. Tudta, hogy Charlie Chaplin koporsóját néhány hónappal a temetése után ellopták?

Nő – Minek?

Férfi – Hogy váltságdíjat kérjenek az özvegyétől.

Nő – Én nem vagyok híresség. Élve sem fizetne értem senki. Nemhogy a holttestemért...

Leül.

Férfi – Élvezze még egy kicsit a halálát. Nem mindenkinek adatik meg ez az élmény.

Szünet.

Nő – És biztos, hogy mindenki örülne a feltámadásomnak?

Férfi – Biztos sokan szeretik. A férjén kívül is...

Nő – Nem tudom... Semmire sem emlékszem. Lehet, hogy kibírhatatlan nő voltam. Vagy egyenesen szörnyeteg. Ha valaki meg akart ölni, talán meg is érdemeltem.

Férfi – Hát... ki tudja.

Nő – Vagy szép örökséget hagyok. Vagy kötöttem valakivel eltartási szerződést a lakásomra. Ő most biztosan nagyon örül.

Férfi – Vagy a hozzátartozói már meggyászolták... és új terveket szőttek.

Nő – Köszönöm, hogy felvidít. Sokat segít.

Férfi – Akárhogy is, döntenünk kell. A boncolást holnap reggelre írták ki.

Nő – Igen, mégsem maradhatok örökké halott.

Férfi – Itt sem gondoltam volna, hogy valaha ezt a mondatot hallom.

Nő – Na jó, igaza van, szilveszter van. Mindenki ünnepel. A feltámadásom ráér jövőre.

Csend.

Férfi – Mi van, ha az egész csak félreértés, és maga sosem halt meg?

Nő – Attól még miért üres a 99-es fiók?

Férfi – Lehet adminisztrációs hiba. Valaki elvitte a holttestet a temetéshez, csak elfelejtette kitölteni a papírokat. Itt mindenki átutazó. Két-három éjszakát töltenek nálunk, aztán végleg beköltöznek az utolsó lakhelyükre.

Nő – Azt elfelejti, hogy engem is Krisztinának hívnak, mint azt a halott nőt.

Férfi – Lehet véletlen.

Nő – Azért elég nagy véletlen lenne.

Férfi – Tulajdonképpen semmi sem bizonyítja, hogy magát tényleg Krisztinának hívják. Csak az a homályos emlék egy születésnap tortáról... Nem túl erős bizonyíték.

Nő – És a fénykép?

Férfi – Egy halottról készült fotó alapján nehéz megítélni a hasonlóságot. Meglepődne, hányan jönnek ide azonosítani a házastársukat, és nem ismerik fel.

Nő – Tegyük fel, nem én vagyok Wagner Krisztina, Wagner Richárd felesége. Akkor ki vagyok? És honnan jöttem?

Férfi – Lehet, hogy megszökött a pszichiátriáról.

Nő – Azt hiszi, örült vagyok?

Férfi – Mindenesetre amnéziás.

Nő – Igen... lehet.

Csend.

Férfi – Vagy én vagyok örült.

Nő – Maga?

Férfi – És örületemben én találtam ki ezt az egész történetet. Tudja, ha valaki hullaházban dolgozik, előbb-utóbb kikezdi az idegeit.

Nő – Igen, de én itt vagyok.

Férfi – Akkor mindketten örültek vagyunk.

Nő – Ki tudja.

Férfi – Megszöktünk a pszichiátriáról, és valahogy a hullaházban kötöttünk ki.

Nő – De hogyan kerültünk volna ide?

Férfi – Elég beszállni a liftbe. Egy kórházban vagyunk. A pszichiátria a legfelső emeleten, az Igazságügyi Orvostani Intézet meg az alagsorban.

Nő – Egyáltalán biztosak vagyunk benne, hogy tényleg hullaházban vagyunk?

Férfi – Van egy tábla, nem?

Nő – És ha az egész csak beteg képzeletünk szüleménye...

Férfi – Ez nekem már kicsit bonyolult.

Nő – Azt mondta, ez a meghalt Krisztina pszichoterapeuta volt, ugye?

Férfi – Legalábbis ezt olvastam az adatlapján.

Nő – Akkor lehet, hogy én vagyok a maga pszichoterapeutája.

Férfi – Egy örült pszichoterapeuta?

Nő – Azért aki ilyen szakmát választ, eleve nem teljesen normális.

Férfi – Egy örült, akinek a terapeutája egy másik örült, aki ráadásul halott. Igaza van, most már sokkal tisztábban látok.

Nő – Igen... Nem tudom, korábban örültek voltunk-e, de hogy most kezdünk megörülni, az biztos.

Megszólal a telefon. Felveszi.

Férfi – Á, anya... Igen, minden rendben. Nem, továbbra is csendes... Egyelőre nincs új érkező. Inkább ellenkezőleg... Távozó? Nem, olyan sincs. Még... Furcsa a hangom? Nem, dehogy, itt semmi különös nem történt. Ja, az a fiatal nő, akivel az előbb beszéltél... Igen, Krisztina... Hát persze, hogy a keresztnévén szólítom, minek hívnám? Nem, anya... csak egy kolléganő. Igen, nagyon kedves, persze, de... Jó, majd visszahívlak, rendben? Jó szórakozást nektek.

Leteszi.

Nő – Semmit sem mondott neki?

Férfi – Mit mondhattam volna? Kettesben szilveszterezem egy csinos nővel... akiről jó okom van feltételezni, hogy zombi.

Nő – Csinos nő...?

Férfi – Anyámnak még egy bárban megismert lányt sem mernék bemutatni, nemhogy valakit, akit egy hullaházi fiókban találtam. Mindenesetre jó benyomást tett rá. De ne élje bele magát. Bármire képes lenne, csak hogy unokát kapjon. Még egy zombival is összeboronálna.

Nő – Tehát megrögzött agglegény.

Férfi – Anyám szerint lassan vénlegény lesz belőlem.

Nő – Miért nem nősült meg?

Férfi – Nem tudom. Talán nem találkoztam a megfelelő emberrel. Egészen máig...

Nő – Egészen máig?

Zavarba ejtő pillanat. Láthatóan vonzódnak egymáshoz.

Férfi – Ez az egész egyáltalán nem ésszerű...

Nő – Nem. És vajon mit szólna hozzá az édesanyja...

Férfi – Szívesen elvinném magával a családomhoz újévet köszönteni, de szolgálatban vagyok.

Szünet.

Nő – Annak a nőnek... megvannak a holmijai?

Férfi – A holmijai?

Nő – Amikor a... lakói ideérkeznek, gondolom, még rajtuk van a ruhájuk, és maguk vetkőztetik le őket.

Férfi – Igen, természetesen.

Nő – Maga vetkőztetett le engem?

Férfi – Én... nem emlékszem. Azt hiszem, arra emlékeznék.

Nő – De a holmim csak megvan valahol, nem? Mármint annak a nőnek a holmija.

Férfi – Igen.

Nő – Ha látnám a személyes tárgyait, talán visszatérne valami az emlékeimből. És legalább fel tudnék öltözni.

Férfi – Persze...

Nő – Akkor?

Férfi – Megnézem, mit tehetek.

Kimegy. A nő egyedül marad, újra kézbe veszi a tükröt, és nézegeti magát.

Nő – Azért nem is nézek ki olyan rosszul... ahhoz képest, hogy tegnap meghaltam.

Megigazítja a haját. A férfi visszatér néhány ruhadarabbal és egy táskával.

Férfi – Itt vannak Wagner Krisztina holmijai.

Nő – Köszönöm. *(Kissé zavarban.)* Megengedi, hogy felöltözzek?

Férfi – Persze.

Ügyes mozdulattal leveszi magáról a lepedőt, és maga elé tartja.

Nő – Megfogná a lepedőt, és közben becsukná a szemét?

Férfi – Ha becsukom a szemem, akkor a lepedőnek nincs sok értelme...

Nő – Igaz, de ha valaki bejönne...

Férfi – Ebben igaza van.

Nő – És nem tudom miért, de olyan érzésem van, mintha figyelnének minket. Magának nem?

Férfi – De... Biztos megint a beteg képzeletünk.

Megfogja a lepedőt, kifeszítve tartja. A nő felöltözik a ruhákba, amelyeket a férfi hozott.

Nő – Kinyithatja a szemét.

Felöltözve még vonzóbb, mint lepedőbe csavarva; a férfi láthatóan elbűvölve nézi.

Férfi – Hát igen... Így sokkal kevésbé néz ki szellemnek.

Nő – Ezek a ruhák tökéletesen rám illenek. Biztos az enyéme.

Férfi – Igen...

Tesz néhány lépést.

Nő – Volt egy táska is.

A férfi átnyújtja.

Férfi – Tessék.

Kinyitja a táskát, belenéz, majd elővesz egy mobiltelefont.

Nő – Még telefon is van benne... Itt aztán biztos állandóan csörögnek a telefonok.

Férfi – Általában igyekszünk repülő üzemmódba tenni őket.

A telefon csörögni kezd.

Nő – Úgy látszik, ezt nem tették... *(Reflexből felveszi.)* Wagner Krisztina, tessék...

Férfi – Szerintem tegye le.

Bontja a hívást, és visszateszi a telefont az asztalra.

Nő – Igaza van. Azt hiszem, egyelőre jobb így.

Férfi – Valaki biztos boldog új évet akart kívánni.

Nő – Még nem kaphatta meg a gyászjelentést.

Férfi – Végül is csak tegnap halt meg.

Újra a táskába néz, kivesz egy rúzsot, és tesz belőle az ajkára.

Nő – Jól áll ez a szín?

Férfi – Nagyon... Sokkal...

Nő – Élőbbnek mutat?

Férfi – Nőiesebbnek.

Nő – Ha egy nő meghal, attól még nő marad...?

Férfi – Ez már majdnem egy Karády-dal címe. Ismeri Karády Katalint?

Nő – Úgy látszik, igen. De még inkább az az érzésem, hogy ezt a mondatot már hallottam valahol.

Férfi – Melyiket?

Nő – Amit az előbb mondott: „Ez már majdnem egy Karády-dal címe.”

Férfi – Tényleg?

Nő – Most beugrott! Egy másik darabban hangzik el, ugyanettől a szerzőtől.

Férfi – Egy másik darabban?

Nő – Úgy látszik, ez a szerző hajlamos ismételni önmagát.

Férfi – Amikor azt mondja, „darab”... arra gondol, hogy mi ketten most egy színdarabot játszunk?

Nő – Ez is elég komoly lehetőség, nem?

Férfi – Mindenesetre sok mindent megmagyarázna.

Nő – A színházban valóban sokkal gyakoribb, hogy a halottak visszatérnek az életbe.

Szünet.

Férfi – Furcsa. Nem néztem volna ki magából, hogy Karády-rajongó.

Nő – Miért, olyan öregnek nézek ki?

Férfi – Épp ellenkezőleg... Kicsit túl fiatal hozzá, ennyi az egész.

Nő – Hány évesnek néz?

Férfi – Láttam a születési dátumát a halotti papírokon. De simán letagadhatna tíz évet.

Nő – Ez nagyon lovagias.

Férfi – Mindenesetre gyönyörű... egy halotthoz képest.

A nő kissé zavarba jön.

Nő – Maga sem rossz... egy boncmesterhez képest.

Férfi – Ha továbbvinném a képet, azt mondanám: magába lehetne harapni.

Nő – Az viszont veszélyes irányba vihetne minket, nem gondolja?

Feszültséggel teli pillanat. Egyre erősebben vonzódnak egymáshoz. Kintől ünneplés zaja hallatszik: petárdák, dudák, kiáltások.

Férfi – Mindjárt éjfél.

Nő – Akkor boldog új évet!

Férfi – Magának is boldog új évet.

Nő – Mit kívánjunk egymásnak?

Férfi – Nem tudom...

Nő – Egy újévi puszi még belefér?

Férfi – Legyen...

Arcpuszinak indul, de végül szenvedélyesen megcsókolják egymást. Zavartan szétválnak.

Nő – Bocsánat... tényleg sajnálom.

Férfi – Nem, én voltam. Nem tudom, mi ütött belém.

Nő – Erósz és Thanatosz... Szerelem és halál. Tudja, az ellentétek vonzzák egymást.

Férfi – Maga elég jártasnak tűnik ebben. Lehet, hogy tényleg pszichoanalitikus.

Nő – Ha én vagyok a pszichoanalitikusa, nem csoda, hogy belém szeretett.

Férfi – Tényleg?

Nő – Az ember mindig beleszeret a pszichoanalitikusába. Úgy hívják: áttétel.

Szünet.

Férfi – Kíváncsi vagyok, mi lesz ennek a vége.

Nő – Jó... ha vígjáték. De ha tragédia...

Férfi – Maga visszamegy oda, ahonnan jött, én pedig egyedül maradok itt. Az egész eloszlik a szilveszteri mámorral, mintha csak álom lett volna.

Nő – Igen. Lehet, hogy csak pillanatnyi rendszerhiba az évváltás miatt.

Férfi – És egyszer csak eltűnik ebből az ölelésből. Ahogy mondta: amikor az óra tizenkettőt üt.

Az óra elüti az éjfél. Mindketten mozdulatlanul dermednek.

Nő – Elmúlt éjfél, és még mindig itt vagyok.

Férfi – És még mindig él.

Nő – Félek.

Férfi – Én is.

Nő – Most már tényleg félek meghalni. Mert félek, hogy elveszítem magát.

Férfi – Ha ez álom, soha nem akarok felébredni.

Nő – És ha örület, inkább maradok örült.

Férfi – Ez teljesen ésszerűtlen. Nem szerethetek bele magába. Még ha nem is halott, férjnél van. Ez még rosszabb.

Nő – Másrészt a férjem már özvegy. Így sokkal egyszerűbb lesz.

Férfi – Gondolja?

Nő – Akkor mit csináljunk?

Férfi – Anyám készített nekem szilveszteri hidegtálat.

Nő – Nem igazán vagyok éhes.

Férfi – Én sem... De a pezsgőt azért megihatjuk.

Előveszi a palackot, kinyitja, két pohárba tölt, és az egyiket a nőnek adja.

Nő – Köszönöm.

Férfi – Az életre...

Nő – A szerelemre...

Koccintanak és isznak. Wagner Krisztina mobilja újra csörög. Tanácstalanul egymásra néznek. A telefon elhallgat.

Férfi – Nem tehetünk úgy örökké, mintha semmi sem történt volna.

Nő – Most, hogy megtaláltam magát, nem akarom elveszíteni.

Férfi – Ha egyszer hivatalossá akarjuk tenni a kapcsolatunkat, előbb a maga feltámadását kell hivatalossá tenni.

A telefon ismét csörög. A nő a kijelzőre pillant.

Nő – Ő az!

Férfi – Wagner Richárd...

Nő – Mit fog szólni, amikor megtudja, hogy már nem özvegy?

Férfi – És hogy alig támadt fel, máris megcsalja egy hullaházi alkalmazottal.

Nő – Egyébként miért hív, ha azt hiszi, halott vagyok?

Férfi – Talán hallani akarja a hangját az üzenetrögzítőn?

Nő – Nem képzelem ilyen érzelgősnek.

Férfi – Képzeli... vagy emlékszik rá?

Nő – Igen... lassan visszatér az emlékezetem. Egyelőre csak elszórt részletek. Mint egy kirakós darabjai, amelyeket próbálok összeilleszteni.

Férfi – Mi van, ha először is ő hívta? Talán véletlenül. Meghallotta a hangját, és most már tudja, hogy nem halt meg.

Szünet. A nő teljesen a gondolataiba merül.

Nő – Most már emlékszem... (*Megdermed.*) Ő mérgezett meg.

Férfi – De... miért?

Nő – Látom magam előtt az utolsó perceimet. Borzalmas veszekedés volt. Épp akkor jöttem rá, hogy a férjem évek óta, a hátam mögött, egy neonáci csoport vezetője, amely puccsot készít elő Magyarországon.

Férfi – Puccsot...? Azért ez már valami... Wagner Richárd... Igen, mintha hallottam volna ezt a nevet.

Nő – A szüleimtől nagy vagyont örököltem. Szerintem főleg ezért vett feleségül. És az én pénzemből finanszírozza titokban ezt a náci társaságot. Közöltem vele, hogy elválok, és többé egy fillért sem kap.

Férfi – Persze hallani sem akart róla. És hogy megszerezze az örökségét, megölte önt...

Nő – Igen. Fegyverrel kényszerített, hogy vegyem be a gyógyszereket, hogy öngyilkosságnak tűnjön a gyilkosság.

Férfi – Akkor fegyver van nála, és tudja, hogy maga itt van. Valószínűleg már úton is van, hogy befejezze, amit elkezdett.

Nő – Semmit sem kockáztat! Hivatalosan már halott vagyok!

Férfi – Ne féljen, itt vagyok.

Nő – És mit fog csinálni, ha idejön fegyverrel... esetleg a neonáci haverjaival, a Wagner-csoporttal?

Férfi – Először szólok a kórház előtt szolgálatot teljesítő rendőrnek. Nem lesz egyszerű elmagyarázni neki, de megpróbálhatom. *(Megcsókolja.)* Maga maradjon itt, rendben? Mindjárt jövök.

Kimegy. A nő egy pillanatig egyedül marad, nyugtalanul. Újra mennydörgés hallatszik. A fény vibrál, villámok cikáznak. A nő lázasan ír valamit a számítógépen. Elsötétül a szín. Ő is kimegy a sötétben. Melodramatikus zene. A férfi visszatér, és látja, hogy sötét van.

Férfi – Krisztina? Megint lecsapta a biztosítékot...

Egy pillanatra kimegy a kulisszák mögé visszakapcsolni az áramot. A fény visszatér. Újra bejön, de nem látja a nőt.

Férfi – Krisztina?

Tanácsalannak tűnik. Észreveszi az üzenetet a képernyőn, és elolvassa.

Férfi *(olvasva)* – Fent várom... *(Magának.)* Fent?

Újra kimegy. Wagner zenéje szól. Mennydörgés, villámlás. Visszatér, teljesen megzavarodva. Felszippan egy csík kokaint, majd leül, hogy összeszedje magát. Megszólal a telefon. Felveszi.

Férfi – Halló? Rendőrség? Igen... Igen, én szóltam az előbb a kollégájuknak, de... lehet, hogy kicsit elhamarkodtam. Nagyon sajnálom, összekevertem a 99-est a 66-ossal. Elfordult a címke, érti? A 66 fejjel lefelé 99. És mivel a 66-os fióknak ma éjjel üresnek kell lennie, ez azt jelenti, hogy minden lakónk megvan... A többi pedig... valószínűleg csak a képzeletem szüleménye. Nem, biztosíthatom, nem vettem be hallucinogén szereket. Nem, tényleg nem kell kijönniük. Köszönöm. Igen, maguknak is boldog új évet...

Összetörtén leül.

Férfi – Tényleg abba kell hagynom a kokaint... Kezdek hallucinálni.

Kiissza a pezsgő maradékát.

Férfi – Na, idén már biztos megnősülök... *(Teljesen kába.)* Jó, le kell nyugodnom, mert ilyen tempóban az év végét sem érem meg... Egy szellem... Honnan szedek én ilyeneket? Biztos rossz trip volt. Szunyókálok egyet, attól majd jobban leszek.

Lehunyja a szemét, és fejét az asztalra hajtva elalszik.

Sötét.

A sötétben megfordítja az „Igazságügyi Orvostani Intézet – Ügyelet” táblát, majd visszaül az alvó pózba.

Fény.

A táblán most ez olvasható: „Mennyország – Váróterem”.

Egy pillanat múlva a nő megjelenik a színpad szélén, ezúttal fehér köpenyben.

Nő – Uram? *(Mivel nem reagál, közelebb lép, és hangosabban megismétli.)* Uram!

A férfi felriad, és meglepetten ránéz.

Férfi – Igen?

Nő *(barátságos mosollyal)* – Hányas szám van magánál?

A férfi a kezében lévő sorszámba néz, és felolvassa.

Férfi – 99... *(A nő meglepődik; a férfi megfordítja a cédulát.)* Á, nem, bocsánat... 66.

Nő – Akkor maga következik...

A férfi bizonytalan léptekkel feláll, és kimegy vele.

Sötét.

Vége

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*) képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>
<https://comediatheque.net/contact-form/>

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/>

<https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/>

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.

A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.

A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. szeptember
ISBN 978-2-38602-497-9
A szöveg letöltése: ingyenes